

[Grethe Lyngs]

Om arbejdsgiverne i enkelte firmaer efter aftale med de ansatte betaler karenssdagen, tager vi i centrum-demokraterne meget let, for det ændrer jo ikke statens besparelse på 1,4 mia kr. Skulle LOs cirkulære om, hvad der forstås ved arbejdsskader, vise sig at medføre en omgåelse af loven, vil vi fra CDs side henstille til socialministeren, at ministeren retter på forholdene.

CD kan ikke medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil starte med den bemærkning til hr. Knud Lind, at jeg faktisk ikke tror, jeg vil svare ham mere, fordi jeg gang på gang har oplevet, at uanset hvad jeg svarer hr. Knud Lind, lykkes det mig ikke at få svaret til at trænge ind, og jeg kan tilføje, at nætterne vil jeg under ingen omstændigheder drømme om at bruge på det.

I øvrigt kan jeg takke for den sædvanlige socialdemokratiske omsorg for det radikale venstre. Den er nu som tidligere stort set manifesteret ved dårlig omtale, men hvis socialdemokratiet på et eller andet tidspunkt ville omtale det radikale venstre anderledes, kunne det godt være, at det kunne tjene et formål i det lange løb. Men der er i og for sig ikke noget nyt i det. Ser jeg på den måde, som socialdemokratiet bl.a. ved sin statsminister har yndet at omtale det radikale venstre, må jeg sige, at situationen er stort set den samme, som den altid har været.

I øvrigt synes jeg – men nu har hr. Ager-schou jo været inde på det – at det er et ret usselt forslag med hensyn til bemærkninger. Hvis man endelig vil fremsætte forslag om forkastelse af et lovforslag, som lige er blevet vedtaget, kunne man godt gøre sig en anelse mere ulejlighed med bemærkningerne. Under alle omstændigheder forekommer de mig at være temmelig hykleriske.

Så var fru Mette Groes inde på, at karenssdagen var et udtryk for mistillid til lønmodtagerne i retning af, at de var slemme til at pjække den. Nej, fru Mette Groes, der er ikke tale om nogen mistillid til lønmodtagerne. Der har heller aldrig fra min side været nævnt noget som helst om mistillid til lønmodtagerne. Forskellige har i pressen sagt, at der ikke bliver tale om besparelser, fordi lønmodtagerne under alle omstændigheder vil

tage nogle dage ekstra. Det er jeg gået imod, for hvis man ikke gjorde det, ville der virkelig for alvor være tale om mistillid til lønmodtagerne.

Det, der her er tale om, er nogle besparelser og så at finde en eller anden måde at foretage disse besparelser på, som ikke bare rammer mindre og små grupper, der ikke har nogen fortalere.

Det kan godt være, at der vil være nogle forskelle på arbejdsmarkedet. Som fru Mette Groes også har været inde på, vil nogle virksomheder lade være med at have karenssdagen, og andre vil ikke. Den gælder for alle, men vi har aldrig kunnet forhindre virksomheder i at give nogle medarbejdere nogle personalegoder, som andre virksomheder ikke havde, og det har mig bekendt ikke været socialdemokratiet imod, når det skete.

Så er der det spørgsmål, vi diskuterede i onsdags, men det skal jeg ikke komme ind på. Det er rigtigt, at vi var opbragte over, at det var sådan, at cheffunktionærer ikke ville få en karenssdag, mens andre ville få det, og jeg håber meget, at debatten i onsdags har ført til, at det ikke vil forekomme. Men det kan vi ikke vide; det ved vi faktisk først, når vi har set, hvordan loven kommer til at virke.

Så er der spørgsmålet om LO og deres arbejdsskader, som jeg i artiklen i Politiken i dag har været inde på nogle principielle synspunkter om. Selv i LOs eget interne cirkulære siger de, at de ved ikke noget om, hvor mange af de sygdomsfravær der forekommer, der skyldes arbejdsskader. De siger, at socialforskningsinstituttets undersøgelser kan give et fingerpeg om, at det er mellem 20 og 40 pct. Det er allerede herinde, uden at man ved noget om det, blevet til 40 pct. Men selv LO erkender altså, at de faktisk ikke ved noget om det.

Jeg synes i øvrigt, at det, LO gør ved at gribe til disse metoder, er meget farligt. Ikke så meget, fordi det, som jeg siger, så er et spørgsmål, om det er folketinget eller organisationerne, der lovgiver, som fordi jeg mener, de derved skader deres egen sag, når det gælder arbejdsmiljøet. Hvordan vil man nogen sinde kunne tage en diskussion om arbejdsskader alvorligt, når man har været udsat for en reaktion af den art, som vi her har været udsat for?